

Isteni bújócška (Szentignáci forrás)

„Megpillantom mosolyodat valaki arcán (...)/ Megtalálom szeretetedet mindenben” – imádkozza egyik gyönyörű dalában Beth Nielsen Chapman amerikai énekes.

Emlékszem, mekkora csalódás volt tinédzser önmagam számára az Istenre való rátalálás lángoló élménye után megtapasztalni, hogy van, amikor nem tudok imádkozni, amikor „nem megy az ima” – legalábbis az addig megszokott formában nem. És aztán micsoda megkönnyebbülést és örömet jelentett felfedezni, hogy ami a lelkemet még olyankor is felemelte – egy-egy vers, dal, dráma, film, regény, hegyi tóban való úszás, gyerekmosoly, séta a természetben, pillantás a végtelenbe a hegy tetejéről –, az mind imává válhat... Felismerni, hogy amint Zorán énekl: „Amikor majdnem, majdnem feladtam,/ Velem voltál ezer alakban”. És még később rájönni: létezik egy olyan lelkeség – a szentignáci –, amelyik erre a tapasztalatra különösen is épít.

Istent keresni és megtalálni mindenben.

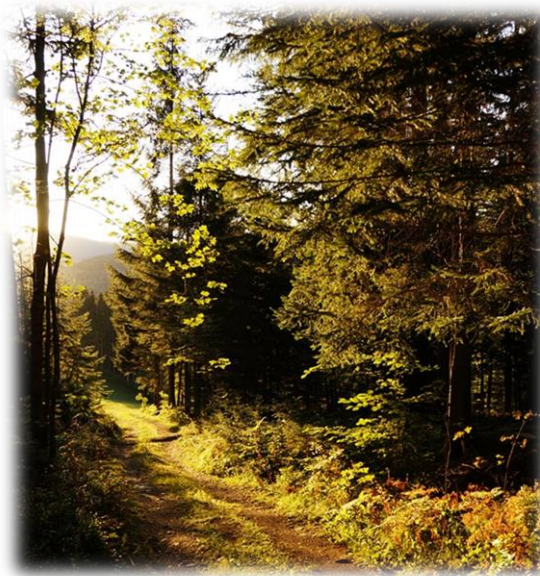
Vagy: *Mindenben* keresni és megtalálni Istent.

Vagy: *Keresni és megtalálni* mindenben Istent.

De leginkább: engedni, hogy mindenben, minden által megtaláljon Isten.

Hiszen az én keresésem csak az ő szerető közeledésének eredménye.

És ha megtalálom őt, az csak azt jelenti, hogy megnyílt a szemem az ő „meglátására”, szívem a befogadására.



Ezzel elkezdődik a páros kaland: egy, a földi életben véget nem érő isteni bújócška, ahol hunyó és rejtőzködő a szeretet láthatatlan kötelékével összekötve fürkésznek, fülelnek, keresnek egész lényükkel, hogy egymás nyomára leljenek, hogy újra meg újra egymásra találjanak. És egyetlen nyugvópontjuk meg nem szűnő keresésük, várakozásuk, találkozásuk. Ebben megszűnik a világ dualizmusa: nem lesz már külön a szent és a profán.

Hiszen ahogy Teilhard de Chardin írta: „Nem létezik profán dolog azok számára, akik megtanultak látni. Csak egy világ van, és az a természetfeletti. Az összes csipkebokor lángol, miután egyet lángolni láttunk.”

Vagy Madeleine Delbrel, a 20. századi misztikusának képét használva: a legközönségesebb, legkoszosabb tömbházi lépcső is Isten hegyének szimbólumává válik annak a számára, aki egyszer is volt a csúcson.

Isten keres bennünket. Keres, bár ha valaki, akkor ő nagyon jól tudja, hol vagyunk, jobban, mint mi magunk. Keres, mert tudja, hogy erre a keresésre nekünk szükségünk van, mint a kisgyermeknek, aki szülei felé kiált: „Én elbújok, ti keressetek meg!”
Vagy mint Ádámnak, aki nemcsak Isten, de önmaga elől is elbújt volna szégyenében (vö. Ter 3,8–9).

Keres, hogy meg hozza keresési kedvünket, hogy felkészítsen a találkozás nagy pillanatára, hogy kicsalogasson rejtekünkből és megtanítsa látni: megsejteni a szentet, felfedezni az ő nyomát ott is, ahol egyébként csak az út porát éreznénk, és úgy járnánk, mint Jákob: „Valóban az Úr van ezen a helyen, és én nem is tudtam!”.

Belépve ebbe az „isteni játékba”, megnyílik a szemünk, a fülünk, minden érzékszervünk, és velük együtt a szívünk is, hogy meglássuk Isten nyomait életünkben, meghalljuk az ő hangját, beszippantsuk jelenlétének illatát, tapintsuk közelségét és ízleljük szeretetét.



- Ez a hét lehet Isten különleges keresésének ideje az életünkben. Minden reggelt indíthatunk ezzel a vágygal: a jó Istent keresni mindenben, illetve engedni, hogy ő megtaláljon minden által, amivel találkozunk.
- A nap során újra meg újra megállhatunk egy-egy pillanatra és arra figyelhetünk: mi által mutatkozik meg és kísér Isten éppen most?
- Esténként pedig érdemes visszatekinteni a nap eseményeire, találkozásaira a következő kérdésekkel: Min keresztül tapasztaltam meg őt ma? Mi által szólított vagy érintett meg? Hol fedeztem fel őt ma? Miben láttam nyomait, hol éreztem jelenléte illatát, ízét?